

Sygn. I C 838/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR <i>Lidia Kopczyńska</i>
Protokolant:	<i>protokolant Patryk Burdecki</i>

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2017 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa

Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko

M. M.

o zapłatę

orzeka

- zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 5.694,34 zł (pięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt cztery złote trzydzieści cztery grosze) z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 10 maja 2016 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 2701,00 zł (dwa tysiące siedemset jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 838/16

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego T. S., w dniu 10 maja 2016 r. (data nadania w placówce pocztowej) złożył do tut. Sądu pozew w którym wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. M. kwoty 5.694,33 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zawarł z jego poprzednikiem prawnym – (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 6 marca 1997 r. umowę rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego nr (...) - (...) (...), a następnie w dniu 25 września 1999 r. umowę nr (...) dopuszczającą występowania salda debetowego na tym rachunku. W wyniku niewykonania zobowiązania przez pozwanego powód w dniu 11 lipca 2015 r. wypowiedział umowę rachunku bankowego i w dniu 1 marca 2016 r. wezwał do dobrowolnego spełnienia świadczenia, zaś w dniu 31 marca 2016 r.

wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...). Mimo powyższych czynności strona pozwana do dnia wniesienia pozwu nie spłaciła wymaganej wierzytelności. (pozew k. 3-4v akt)

Pozwany M. M. wniósł o oddalenie powództwa w całości. Przyznał, że strony łączyły umowy wskazane przez powoda w pozwie, jak również wskazał, że na rachunku powstało zadłużenie w wysokości określonej przez powodową spółkę oraz to, iż bank wzywał go do spłacenia zadłużenia i wystawił wyciąg z ksiąg banku. Jednakże wskazał, iż po wniesieniu pozwu dokonywał na rzecz banku spłat należności, które zobowiązał się przedłożyć Sądowi w terminie 14 dni. (protokół – k. 45 akt)

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 marca 1997 r. M. M. zawarł z poprzednikiem prawnym powoda - (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego nr (...) - (...) (...), a następnie w dniu 25 września 1999 r. umowę nr (...) dopuszczającą występowania salda debetowego na tym rachunku. Na podstawie umowy z dnia 6 marca 1997 r. bank otworzył i zobowiązał się prowadzić na rzecz pozwanego rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy, zaś właściciel rachunku zobowiązał się do wnoszenia na ten rachunek wpłat w wysokości 700,00 zł miesięcznie. W dniu zawarcia umowy oprocentowanie środków zgromadzonych na rachunku wynosiło 14,50 % w stosunku rocznym. Natomiast na podstawie umowy z dnia 25 września 1999 r. bank wyraził zgodę na występowania salda debetowego na w/w rachunku w kwocie 3.800,00 zł, którego oprocentowanie w dniu zawarcia umowy wyniosło 17,50 % w stosunku rocznym. Saldo debetowe mogło utrzymywać na się przez okres 12 miesięcy licząc od dnia jego powstania. Odsetki od salda debetowego naliczane były od dnia występowania salda do dnia poprzedzającego jego spłatę włącznie, według stóp procentowych obowiązujących w tym czasie w banku i pobierane były przez niego z rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego, na koniec każdego miesiąca kalendarzowego bez odrębnej dyspozycji posiadacza rachunku. W przypadku braku wpływów na rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy przez okres 1 miesiąca lub gdy w okresie 2 kolejnych miesięcy wpływy były niższe od średnich miesięcznych wpływów za ostatnie 3 miesiące poprzedzające zawarcie umowy bank mógł wypowiedzieć umowę dopuszczającą występowanie salda debetowego na rachunku. Jeżeli w okresie wypowiedzenia zadłużenie z tytułu wykorzystanego salda debetowego nie zostanie spłacone, od dnia następnego po upływie okresu wypowiedzenia całe zadłużenie wraz z należnymi odsetkami stawało się wymagalne i podlegało oprocentowaniu w wysokości przewidzianej w banku dla zadłużenia przeterminowanego. W razie zaś niespłacenia wykorzystanego salda debetowego całe zadłużenie wraz z należnymi odsetkami stawało się wymagalne i podlegało oprocentowaniu w wysokości przewidzianej w banku dla zadłużenia przeterminowanego. Ponadto za czynności związane z obsługą salda debetowego bank pobierał z rachunku opłaty i prowizje zgodnie z taryfą prowizji i opłat.

bezsporne w tym dowód: KRS powoda k. 19-30v akt, u mowa rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego – k. 9-9v, umowa dopuszczającą występowania salda debetowego – k. 10-11 akt

Wobec braku spłaty zadłużenia przeterminowanego, bank złożył M. M. oświadczenie datowane na dzień 11 lipca 2015 r. o wypowiedzeniu umowy z dnia 6 marca 1997 r. oraz wezwał go do spłaty całej należności.

bezsporne w tym dowód: wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k. 77 akt

Pismem z dnia 1 marca 2016 r. powodowa spółka wezwała ponownie pozwanego do zapłaty, na które ten nie odpowiedział.

bezsporne w tym dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 14-16v akt

Stosownie do regulacji prawa bankowego bank w dniu 31 marca 2016 r. wystawił wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie strony pozwanej.

bezsporne w tym dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 5 akt

Na dzień wniesienia pozwu, do spłaty kredytobiorcy pozostała kwota 5.694,33 zł, na którą składają się: niespłacony kapitał w kwocie 5.000,00 zł, odsetki umowne w kwocie 539,39 zł naliczone za okres od dnia 31 marca 2015 do dnia 30 marca 2016 r. oraz 154,94 zł kosztów wezwań i upomnień.

bezsporne w tym dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 5 akt

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dokumentów przedłożonych przez powoda do akt sprawy. Sąd dał tym dokumentom wiarę w pełni, albowiem strony nie kwestionowały ich autentyczności czy wiarygodności, a Sąd nie znalazł podstaw by to czynić z urzędu. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. Również zeznania pozwanego w zakresie w jakim przyznał on iż zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę rachunku bankowego oraz umowę dopuszczającą występowania salda debetowego na tym rachunku, jak też przyznanie przez niego wysokości zadłużenia we wskazanej przez powoda kwocie miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. W tej sytuacji Sąd uznał, iż powyższe mogą w całości stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom pozwanego w zakresie w jakim wskazywał on, iż po wniesieniu pozwu dokonywał na rzecz banku spłat należności, bowiem nie przedłożył Sądowi – mimo zakreślonego terminu - żadnych dowodów potwierdzających spłatę zadłużenia chociażby w części.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie stwierdzić należy, że w pierwszej kolejności została zawarta w dniu 6 marca 1997 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. (poprzednik prawny powoda) a M. M. umowa rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego nr (...) - (...) (...), a następnie w dniu 25 września 1999 r. pomiędzy w/w została zawarta kolejna umowa nr (...) dopuszczająca występowanie salda debetowego na tym rachunku.

Zgodnie z definicją języka polskiego „debet” oznacza ujemne saldo na rachunku bankowym, które powstaje na skutek wypłacania z tego rachunku większej ilości środków niż na nim było lub możliwość wypłaty większej ilości środków niż znajduje się na koncie. Zatem umowa rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego z dopuszczalnym saldem debetowym w istocie była umową kredytową. Przez rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy, w czystej postaci rozumieć należy taki rachunek, na którym gromadzone są tylko środki pieniężne w postaci aktywów. Stosownie do brzmienia art. 725 KC przez umowę rachunku bankowego, bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi do porozprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych. Dlatego łącząca pozwanego z bankiem umowa, była w istocie umową kredytową w ramach rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego (art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim – Dz. U. nr 126 z późn. zm.)

Tym samym źródłem roszczenia powoda była umowa kredytowa, a zatem podstawą prawną jego działań były przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72 poz. 665 z późn. zm.). Zgodnie z art. 69 ust. 1 tej ustawy, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. M. kwoty stanowiącej równowartość niespłaconego przez niego debetu powiększonego o odsetki i koszty.

Pozwany nie kwestionował swojego zadłużenia wobec banku, wskazał jedynie, iż po wytoczeniu przez powoda powództwa, dokonał na jego rzecz określonych wpłat, których to dowody zobowiązał się przedłożyć Sądowi w terminie 14 dni, pod rygorem pominięcia. Mimo zakreślonego terminu nie uczynił zadość powyższemu.

Z art 6 KC wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie został przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg banku oraz umowy, której prawdziwości oraz rzetelności pozwany nie kwestionował. W treści wyciągu oraz pism i wezwań kierowanych do pozwanego bank każdorazowo (na dzień ich sporządzania) wyliczał poszczególne kwoty które składają się na wysokość zobowiązania – kapitał, odsetki umowne, odsetki za opóźnienie, czy też kwotę ogółu czynności windykacyjnych. Pozwany natomiast mimo twierdzenia o wpłacie części należności, nie przedstawił żadnych dowodów na jego spłatę. Tym samym należy uznać, że powód wykazał istnienie zobowiązania, natomiast pozwany nie udowodnił, że zwolnił się z ciążącego na nim zobowiązania choćby w części.

W tej sytuacji Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i należność zasądził w wysokości dochodzonej pozwem.

Jak wynika z art. 476 zd. 1 KC, dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela.

Zgodnie z przepisem art. 481 KC, który reguluje kwestię tzw. odsetek za opóźnienie obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. -

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 2¹. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Powód wnosił o zasądzenie odsetek umownych w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 10 maja 2016 r. do dnia zapłaty od kwoty całej należności głównej którego to żądania pozwany nie kwestionował, a zatem Sąd i je uwzględnił w całości orzekając jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Pozwany przegrał proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 § 1 i 2 KPC strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty, które Sąd orzekł w pkt 2 sentencji wyroku składają się: opłata sądowa, którą uiścił powód w kwocie 250,00 zł, koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2.400,00 zł których wysokość wynika z przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz.1804) oraz 51,00 zł opłat skarbowych od pełnomocnictw.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)